

ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

'Εν Κων)πόλει 30 Νοεμβρίου 1903

ΑΡΙΘ. 23

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
ΤΗΣ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ, ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Απάντησις εἰς τὸ «Καταργηθήτω ὁ ἔρωτ» (ὑπὸ Κορνηλίας Λ. Πρεβεζεώτου). — Ο προδομέος βοσκός, ποίημα (ὑπὸ Ι. Κ. Στεφανῆ). — Ἡ ἀλλη, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλ. (ὑπὸ Σπυρ. Οίχονόμου). — Η χεράτσα (ὑπὸ Ηγησίπου). — Στὴρ εὐτυχία, ποίημα (ὑπὸ Ελένης Σδορώνου). — Τσελκάς, μυθιστορία Μαζίμου Γόρκη (ὑπὸ Κ.Λ. Βισαρδάκη). — Η Αἰθέλεια (ὑπὸ Σενοφ. Πχ. Μιχαήλ). — Επὶ τοῖς γάμοις Χαριλάιον Κοντούσηρή καὶ Αγγελικῆς Ζαρέττου ποίημα (ὑπὸ Γ. Κουτσούρη). — Οίχιακόρ τημῆμα: Ήρηί Επιδιόρθωτικῆς: Στανδροειδῆς ἐπιδιόρθωσις. Μαμασκηνοειδῆς ἐπιδιόρθωις. Διακεκομέτην ἐπιδιόρθωσις. Επίρραγμις. Εικόνες. Ήρηί Αγλαΐας Λ. Πρεβεζεώτου: — Εντράπελα. — Πατοία κίρημα. — Ερβέρτος Σπέρσερ. Φιλόπτωχος Αδελφότητοῦ Αγ. Μητρα. — Π. Εναγγελίδης.

Διευθυνταί { ΚΟΡΝΗΛΙΑ Λ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ Γαλατά Κουρδούνη-Χάν άρ. 23

**ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ**

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ καὶ ΕΦΑΡΜΟΓΗ τεχνητῶν ὁδόντων μετ' ἀπαραμίλλου ἐπιτυχίας, κατὰ τὰ νεώτερα, τελειότερα καὶ ἀσφαλέστερα συστήματα.—**ΘΕΡΑΠΕΙΑ** ριζικὴ τῶν πασχόντων ὁδόντων εὔλων δύσσομίας καὶ οἰσουδήποτε νοσήματος τοῦ στόματος.—**ΕΚΡΙΖΩΣΙΣ** τῶν σεστρόπτων ὁδόντων καὶ ριζῶν ἄνευ τοῦ παραμικροῦ πόνου, διὰ τῆς γρήσεως ἀνωδύνου ὑγροῦ.—**ΔΕΧΕΤΑΙ** καθ' ἔκαστην εἰς τὸ ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου ὁδοντοτάτρειόν του. Τὴν Δευτέραν καὶ Πέμπτην ἀπὸ τὰς 7—11 τευροκιστί, ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. Ἀνδρέα Μυριδίου ὁδὸς Οὐζοὺν Τσαρσῆ-Μπασῆ, ἀρ. 307—309.

ΣΕΡΜΟΦΤΑΛΩΝ

"Απαντες γνωρίζομεν ποσον τὰ εἰς νεάζοντα χαρίεντα πρόσωπα παραγόμενα ἔξανθήματα καὶ ρήγματα καταστρέφουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τοῦ προσώπου. Οἱ νέοι καὶ πρὸ παντων αἱ νέαι, περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος τοῦ σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτὴν δσον φροντίζουν καὶ διὰ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀληθῶς, ἀν καὶ τὸ ἔχειν πρόσωπον ὥραλον καὶ σῶμα τρυφερὸν εἶναι ἔωρον τῆς φύσεως καὶ τὸ προσπαθεῖν δυνατὸν διὰ την διαφύλαξιν καὶ προσγωγὴν τῆς ὥραιοτητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας καὶ ὑγιεινῆ ἀνάγκη. Ή μαλακὴ καὶ τρυφερὰ ἐπιδερμίς τοῦ προσώπου, ἔκτιθεμένη εἰς τὰ δριμέα ψύχη, τὰς χιόνας καὶ τοὺς ἀνέμους τεῦ χειμῶνος, εἰς τὴν φλογερὰν θερμοκρασίαν καὶ κόντραν τοῦ θέρους καὶ εἰς ἔτερας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται καὶ διαρρήγνυται, προσλαμβάνει ἴσχρουν χρῶμα καὶ θέαν ἔρρυτιδωμένην καὶ δυστάξετον. Αὕτη ή κατάστασις ἔκτος τῆς δυσαρέστου ἐπιδράσεως της ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος τεῦ προσώπου, παράγει φλογώστεις, αἴτινες ἐνοχλοῦσι τὸν ἀνθρώπων εἰς ὑπέρτατοι βαθμόν. Ἀν καὶ ὑπάρχεισι πολλαὶ ἀλοιφαί, ἔλαια καὶ δρυζοκόνεις διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν τοιεύτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτά, μερικῶν μὲν ἡ ἐπιδρασίς εἶναι προσωρινή, ἄλλα δε ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνέλοντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκεύασμα φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάστρις καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἔξαλείφον καὶ προλαμβάνον πάσταν δερματολογικὴν πάθησιν τοῦ προσώπου. Ἰδού λοιπὸν τὸ «Δερμόφιλον», ἔργον περιφανὲς τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης καὶ καρπὸς βαθείας καὶ διαφροῦς παρατηρήσεως καὶ ἔξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα καὶ κατέχον ἀπάσας τὰς προρρηθείσας θεραπευτικὰς ἴδιότητας. Τὸ ἀπαράμιλλον τοῦτο φάρμακον ἔξαλείφει δλοτελῶς καὶ ριζικῶς τὰ ρήγματα καὶ τὰς ρυτίδας τὰς παραγομένας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἔξανθήματα καὶ τὰς φλογώσεις τοῦ προσώπου καὶ τὰς κηλίδας τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἔξωτερικῶν δργάνων τοῦ προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπιδερμίδα καὶ χρῶμα ὥραλον, διατανὲς, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «Δερμόφιλον» κατέχει καὶ εὐωδίαν λίαν εὐχάριστον καὶ ὡς προλαμβάνον πάσταν πάθησιν τῆς ἐπιδερμίδος, εἶναι κατάλληλον καὶ διὰ διαφῆ χρῆσιν. Τρόπος χρήσεως: Διὰ τὰ ἔξανθήματα καὶ τα τοιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπιδερμίδος ἀλειφέται διὰ σπόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράφισμα τοῦ προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὅδάτων τῆς «Κολωνίας», ἀτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ παρὰ καθαρὸν οινόπευμα, ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμοτέρα ἡ χρῆσις τοῦ «Δερμοφίλου», δπερ, ἔκτος τῆς ἀντοηπτικῆς αὐτοῦ ἴδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ἴδιότητα ἔχει. Διὰ τὴν ἔξαλείψιν τῶν κηλίδων καὶ τῷ μελαψοῦ χρώματος τοῦ παραγομένου ἐξ ἥλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «Δερμόφιλον» διὰ τουλπανίου ἐλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ὄταν διαρκῶς κάμνῃ τις χρῆσιν τοῦ «Δερμοφίλου» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διὰ ἀναμίξεως δύο κοχλιαρίων τοῦ καφὲ ἐκ τοῦ «Δερμοφίλου» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὕδατος παράγεται ἀντιστριτικὸν φάρμακον, δπερ καθαρίζει καὶ λευκάίνει τοὺς δδόντας. Τὸ ρηθὲν μῆγμα τοῦ «Δερμοφίλου» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθέκαστην πρώτην εἶναι προτιμότερον δλων τῶν δδοντοχάνεων καὶ δδαντοαλοιφῶν.

Μογιδική ἀποθήκη καὶ πώλησις: Φαρμακείον «ΧΑΜΑΠ» ἐν Πελέκη ὁδὸς Βεζερέ,
καὶ ἐν Γαλατᾷ κατάστημα μυροποιοῦ Ιωσήφ «ΥΣΣΑΡ», ὁδὸς Τούρελ ἀριθ. 32ι.λέρ,

ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

Έν Κων)πόλει 30 Νοεμβρίου 1903

APIQ. 23

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

H

ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ

Ἐν τῇ πρωτευούσῃ γρ. 50
 Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις > 60
 Ἐν τῇ ξένῃ, φοργ χρ. 15
 Εξαὶνοι κατ' ἀναλογίαν.

ΒΟΣΠΟΡΙΣ

Αἱ συνδομαὶ προπληρόνονται
ἐπὶ ἀποδείξει φερούσῃ τὴν σφρα-
γῆδα τοῦ φύλλου καὶ τὴν ὑπογρα-
φὴν τοῦ ἐτέρου τῶν Διειθυντῶν.
μήτινδιν

Πληρώμαι καὶ αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν
·Ο κοινῶν τὸ ποώτον φύλλων λογιζεται συνδροουπτικός

Διευθυνταίς ΚΟΡΝΗΑΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΟΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΟΤΗΣ

¹Οὐ πανδομεῖ τὰς διάριτας ταῖς Μούσαις συρχαταμιγγένες, ἡδιστατη σελυνηταί.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ:

“ΚΑΤΑΡΓΗΘΗΤΩ Ο ΕΡΩΣ,

Μετὰ πολλῆς τῆς εὐχριστήσεως συγκατέχει-
θμέναντες μεταξὺ τῶν συνεργατῶν ἡμῶν τὸν
εὐφήμιον γνωστὸν. εν τῷ σημειούογραφικῷ κόσμῳ
κ. Νικηφόρον Μοσχόπουλον, ἐπὸ τοῦ προτέρου
φύλλου ἐπιχρουσιάταμεν τὴν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀνα-
γνώστας ἡμῶν διὸ γλεψυροῦ καὶ ἀξιωματού
ἀρθρου αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον **«Καταργηθήτω**
ό ξώως».

Καὶ τὴν μὲν χάριν τοῦ κκλάζμου του κκι τὰς πολλαχοῦ ἐκφράζουμένας ἐν αὐτῷ ὑφίσταταις κατενωνιεῖς ἀλλοθεῖς ἐπευφριοῦμεν ἐκθύμωταις ὅμοια μετὰ τῶν ἀναγνωστῶν ήμων Πιστεύμενοι, δημωταῖς δὲν θά δυσκρεπτηθῆταις καθ' ήμων δέπιλειτος οὕτως συνεργάτης, ἐὰν τινὰς ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ γνωμῶν του, ἐφ' ᾧ διεφωνοῦμεν, θελήσωμεν ν' ἀμφισβητήσωμεν δημοσίᾳ, θεωροῦσκοι καθηκον ὅπιας διεφωτίσωμεν ἐπὶ τῶν σημειών τούτων τὴν κρίσιν τῶν ἀναγνωστῶν, ἵδιξ δὲ τῶν νεκρῶν ἀναγνωστριῶν ήμων, ἐκείνων δηλονότι, εἰς ἀσ τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀφορῆταις καὶ ἐφαρμόζεται. Ταῦτα, διότι φρονοῦμεν διτι τοῦ τύπου συζητήσεις, διταν, — ἐννοεῖται, — ἔπορρέουσιν ἐξ ἀπλῆς ἀκαδημαϊκῆς μόνον διαρωνίας καὶ ἀγνῆς εἰσυνειδητής δημοσίογραφικῆς, τηοῦται δέν αὐταῖς ὅλη ἡ ρυσικῶς ἀπαίτησιμένη συνχέδετρική ἀθρότης, οὐχὶ μόνον φευκτέαι δὲν εἰναι, ἀλλὰ καὶ ἀποτελεῖται τὸν ἀριστονοῖσιν τρόπον τῆς ὥρθης κατευθύνεως τῆς δημοσίας γνώμης, θην εὐαδοῦσι διὰ μέσου τῶν ἐλικοστρόφων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀπατηλῶν ἀτραπῶν των εἰς τὴν φκεινὴν τῆς ἀληθείας ἔκλαμψιν.

« Μεθ' ὅσα καὶ ἄρ γράφωται ὑπέρ τῶν γυναικείων δικαιώμάτων, λέγετε, ἔξιότιμες συνεργάται, πᾶσι ἀληθήσι κόρην οἰκογενείαν, ἐπειδὴ γραπτοῖς δικαιώμασι τὸν γάμον τὸν δὲ μέλλοντα γυνηστῆρα ἀραζητεῖ τὸν χειμῶνα εἰς τὸν χοπαύε, τὸ δὲ θέρος εἰς τὰς ἔχοντας.»

Περὶ ταῦτα δὲν θέμ' εἴρητε βεβαίως πολέμιον.
Διότι, νημάτομεν, ὅτον καὶ ἂν δύναται νὰ ὡρε-
λήσῃ τὸν κοινωνῶν ὁ ἴδιανικός τῆς γεροντοκόρης
τύπος, τὸν ὄποιον κατεδεῖξαμεν ἀλλοτε διὰ
σειρᾶς; ἔρθρων περιγραφικῶν τοῦ κοινωνικοῦ τούτου
φυκιούμενου, δὲν τραχτεῖσι φρόνιμον ἔγανον οἱ διὰ
τούτου ἢ δι' ἐκείνου τοῦ τρόπου συμβάλλοντες;
εἰς τὴν ὁσημέρᾳ αὐξῆσην τῶν φελλάγγων αὔτου.
Οὐδεὶς δὲ γονεὺς ἀληθῶς κατέβασεν; τῆς εὐθυ-
μονίκης τῶν θυγατέρων αὔτου θεοῦ εὐχαριθῆ νὰ τας
ἴδῃ τοικυττας. Διότι ρύσις καὶ πολειτισμὸς ἀπε-
τοῦσι τὴν γυναικαν σύνηγον, ἀλλὰ σύνηγρον οὐχί
δούλην ἀνδρὸς βικαύσου καὶ ἀγρίου δεσπότου,
ἀλλ' ἔξιψωμένην σύντροφον ἔξιψωμένου ἀνδρός,
καὶ σεβεστὴν ἡγέτιδος οἶκου, οὗτινος ὁ μὲν ἀνὴρ
καὶ οἱ εἰνκαὶ ἡ κεφαλή, αὐτὴ δὲ ἡ ψυχὴ καὶ καρ-
δία, πρὸς δὲ καὶ εὐλογητὴν μάστιδα τοῦ θεοῦ
τῆς δημιουργίζει ἔργου, οὐδὲ Θεός τὴν ἐκάλεσε
κοινωνόν του. Ταῦτο δὲ οὐχὶ διὰ τῆς τυφλῆς μόνον
παραγωγῆς, ἥτις εἰνκαὶ τι κοινόν καὶ εἰς ὅλη τὰ
ἄλογα τῷχ, ἀλλὰ διὰ τῆς λελιγισμένης καὶ σο-
φῆς διαπλάσεως καὶ χειρογωγίας τοῦ ἥθικοῦ τῆς
νίκαις ἀπογονῆς, ὅπερ εἰνκαὶ τὸ ὑπκτον τῶν ἀδεῶν
γυναικείων χειρῶν ἀριστοτέλευτη. Ωστε ὡς ἀντε-
λήθησαν, μαζὶ φρίνεται διτὶ δὲν φέγετε ἀπροκαλύ-
πτως τὸ νὰ σκέπτωνται αἱ κόραι περὶ μνηστῆρος,
(ἀφοῦ τοῦτο ἀνομολιγεῖτε ὡς μέρον δικαίωμά των)
ἀλλὰ τὸν ὅλως ἐπιπόλειξιον καὶ φρυτασιόπληκτον

καὶ παιδαριώδη τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι περὶ τοῦ ἀγράστου, ὃν ἔναζητούσιν εἰς τὸν δορυὲς τὸν χειμῶνα καὶ τὸ θέρος παρὰ θιν' ἀλὸς πολυυρλοσθοῖο, ω; καὶ τὴν ὄλως ἐπίσης ἀπερίσκεπτον αὐτῶν ἐκλογῆν.

Ἐγὼ ἐδῶ θὰ προτίθέσω ἐν ἑτὶ δικαίωμα κακθολικὸν διὰ τὰς νεάνιδες: τὸ δικαίωμα τοῦ ν' ἀπατήσωσι παρὰ τῶν γονέων αὐτῶν βασιμωτέρας τὴν πατέρας, καὶ τὴν ὄλως ἐπίσης ἀπερίσκεπτον αὐτῶν ἐκλογῆν.

Ἐγὼ ἐδῶ θὰ προτίθέσω ἐν ἑτὶ δικαίωμα κακθολικὸν διὰ τὰς νεάνιδες: τὸ δικαίωμα τοῦ ν' ἀπατήσωσι πατέρας τῶν γονέων αὐτῶν βασιμωτέρας τὴν πατέρας, καὶ τὴν ὄλως ἐπίσης ἀπερίσκεπτον αὐτῶν ἐκλογῆν.

Μαρομανία—Μαδαγασκάρης.

Ιωάν. Κ. Στεφανῆ.

Η ΑΛΛΗ

I

Ἐσπέρχων τινὰ ἐπιστρέφαντες ἐκ τοῦ κυνηγίου συνδιελέγομεθα μερικοὶ φίλοι περὶ δυσαρέστων ψυχολογικῶν περιπτώσεων, ὑρ' ὧν πολλάκις ἐδοκιμάσθημεν. Ἐγένετο λόγος περὶ ἑταῖρων, ω; εἰχε δρέψει ὁ θάνατος καὶ προσεπάθει ὁ διηγούμενος νεόρισθη περὶ ἑκάστου αὐτῶν τὸ κερδιούσθορον πλῆγμα, ὅπερ ἐπλήρωσε τὴν καρδιὰν του πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεως. Ἀφηγεῖτο ὁ καλλίτερον πάντων ημῶν γνωρίων ταῦτα καὶ ὅλοι μετὰ ζωτροῦ ἐνδικφέροντες παρηκολουθοῦμεν τὴν ἀφήγησιν. Ἡ διήγησις, ἡτο πλήρης ἐνδικφέροντος.

— Καὶ ὁ Σερβιέρος; τί γνωρίζετε περὶ αὐτοῦ; ἡρώητες τις.

Τὸ διηρούμενο μῆς ὑπενθύμισεν ἐνα κάλλιστον σύντεοφον τῆς νεότητός μα; πρὸ πολλοῦ ἀποθνάντα. Εἴχεν ἀγαθὴν καρδίαν καὶ κατέστη καλλιτέχνης ὑπὸ πνεύματος διακεκριμένου. Ο βίος του ἐφαίνετο διὰ παρῆλθεν ἀνέφελος. Νυμφεύεις σύζυγον, ἡς ἐμμικνώς ἤρατο, ἐπρχματοποίησε τὸ ηδύτερον τῶν ὄνειρων του. Ἡτο ἐν ὀλίγοις καλλιτεχνικὴ ἴδιορυμα εύτυχησκα ἐν πᾶσι.

— Πιστεύετε αὐτά; ἡρώητες τις.

— 'Απ' ἔναντίκις ἡτο δυστυχής! ἀπήντησεν ἀλλος.

Ἐπεληκτοὶ ἐστράφημεν πρὸς τοὺς ὄμιλούντας ἀδελφοὺς Βιβέρ.

— Γνωρίζετε λεπτομερῶς καὶ οἱ δύο τὰ κατ' αὐτόν; Ἡδυνήθητε νὰ εἰδύσποτε εἰς τὸν βίον τῆς φαινομενικῶς ἡσύχου ταύτης ὑπέρξεως; Ἀφηγήθητε μας τὸν βίον του.

— Βόσκουν τάρνιὰ 'ς τὴν ράχη τοῦ βουνοῦ, μὰ ὃ τσουμπάνης ἔχει ἀλλοῦ τὸ νοῦ. Τί λύπι τάχα 'ς τὴν καρδιά του νάχῃ, ποῦ κι' ἡ φλογέρα του ἀκόμα δὲν λαλεῖ, καὶ σὰν καὶ πρῶτα δὲν ἀντιλαλεῖ νά την ἀκούσουν τὰ βουνά κ' οἱ βράχοι;

— Εἶναι χλωμὸς σὰν τὸ φεγγάρι, τὰ μάτια του θιλὰ καὶ βουρκωμένα δύνοντας βόσκει 'ς τὴν καρδιά του καλπονα καὶ τὰ σωθικά του γιατὶ μᾶλα κόρον μὲ περίσσια χάρι τὰ λόγια της ξεχνᾶ μ' ὅρκους δεμένα.

— 'Ο Σερβιέρος ἡτο μάρτυς:

— 'Ίδου τι τὸ ἰδιάζον ἔχει ὁ βίος του. Ο Σερβιέρος, πλούσιος καὶ ζωγράφος περίφημος, ἐνυπεύθη τὴν ἐξόχως ὡραίαν Ισκαβίνην Ριμπώ, τῆς ὥπολας ἡ εἰκών, ἀληθὴς ἀριστούργημα τζωγράφης, κασμεῖ σήμερον τὴν αἴθουσαν τοῦ μουσείου τοῦ Λουΐζου, καὶ τὴν ἐλάτρευεν, ὡς διεδίδετο. Ἡ εὔτυχία του ἐφαίνετο τελείω. 'Αλλ' ἐκνωρίζετε τὴν ιστορίαν αὐτοῦ τοῦ γάμου!

— Διηγήθητε την λοιπόν!

Καὶ ὁ Ιωάννης Βιβέρ διηγήθη ἡμῖν μὲ ηρεμον φωνὴν τὰ ἑξῆς

II

— 'Η Ισκαβίνη Ριμπώ πράγματι, ὡς ἐλέγετε πρὸ ὀλίγου, ἡτο ἰδανικῶς ὡραία εἰχε καλλονὴν τόπον ἐκριστικὴν καὶ γλυκεῖν, τὴν ὥπολαν μόνον εἰς καλλιτέχνης κατώρθωσε νόποδώσῃ θαυμασίως.

Τὴν συνήντησε τὸ πρῶτον εἰς χορόν, ὅποτε ἡτο νεαρωτάτη εἰσέτι. Ἐνθουσιώδης, χωρὶς νὰ σκεφθῇ, ἔκαμε τὴν πρότασίν του, ἡτις, ἐπειδὴ ἡτο πτωχός, ἀπερρίθη. Μετ' οὐ πολὺ δὲ εἰδεν διατυχίας Σερβιέρος τὴν κερηνήν, ἡς παραρρόως ἤρχεται, ὑπανδρευμένην πλούσιον ἀνδρό.

Ο Σερβιέρος ἤθιζθη τραῦμα ἀμελικτον διαπερῶν τὴν καρδίαν του ὡς βέλος, διότι ἐφυτάζετο διὰ την εἰκόναν της Ισκαβίνης Ριμπώ. Ἐξ μῆνας μετὰ τὸν γάμον ὁ Σερβιέρος ἐλκείεται τὸ πρῶτον βραχεῖον τῆς ἐκθέσεως, διὸ τὴν εἰκόνα, ἦν ἐπέθηκεν ὑπογραφομένην τὸ «Εὖωλοι».

Δὲν τὸν ἐπεσκεπτόμην συγνά. Η καρδία Σερβιέρου ἦτο ἀτλῆτη καὶ ἀγκυρή. Ποῦ τὴν συνήντησε; Ποίης καλὴ σύμπτωσις τὸν θηθηκεν ἐπὶ τὰ ἵγνη τις; Τοῦτο οὐδέποτε κατώρθωσε νὰ μάζω. Η Λουΐζα ὑπῆκεν ἡ μοῆτα διλων τῶν ἔργων τοῦ ζωγράφου, τὰ ὥποις ἡκολούθηταν τὴν πρώτην ἐπιτυχίαν του.

— Η Λουΐζα ἐφένετο ἀγκυρῶς ὑπερβολικῶς τὸν σύζυγόν της, ἐν ὧ ἔκεινος,—τὸ παρετήρησα,—δὲν τὴν ἀνταπέδιδε τὸν ἔρωτά του. Τί ἐσκέπτετο;

Διὰ τῆς κακῆς συγκρυπτούμενης ἀδικηφρίας του τὴν ἐκκαμνεῖ νὰ ὑποχρέηται καὶ ἐφωράθη ἀπονοστολής μὲνος τοῦ της Ισκαβίνης εἰσέτι, τῆς ὥπολας ἡ Λουΐζα ἡτο μία ἀπατηλὴ εἰκόνα. Μετὰ

ωραῖς προκήχωρημένης ἐκ τοῦ οἴκου του Τι ἐζήτει; Τὸ μέτωπόν του καὶ αἱ χειρεῖς ἐπύρεσσον.

Αὐτὴ ἡ κατάστασις δεήρεσε δύο ἔτη περίπου. Εἰργάζεται ὀλίγο, ἀνευ θάρρου, βιβυθισμένης εἰς τὰς μυστηριώδεις σκέψεις του.

Μετὰ μηνῶν τινῶν ἀποκούπησεν ἐκ Παρισίων ἐπισκέψθην ἡμέραν τινῶν τὸ ἐργαστήριον τοῦ φίλου ζωγράφου καὶ διέκρινε ἐπὶ τῆς φυτογνωμίας αὐτοῦ ἀλλόκοτον ἔκρηκτον.

— Τι εἶχε συμβῆ;

Μὲ λαχιστένει κατ' ιδίαν καὶ μὲ λέγει ὀλίγον στενοχωρημένος.

— Νυμφεύουσαι.

— Εἰγάριτος εἰδῆσις! ἀνέκριξε ἔκτληκτος καὶ εὐχαριστημένος συνάμω.

Οι ὄφιχλοις τοῦ βρεμώδεις δὲν ἀπεπλάντο τῆς εἰκόνος. Τὸν ἡρώτην περὶ τῆς μνηστῆς του. Μόλις μοὶ εἶπεν διὰ τὸν οὐνομάζεται Λουΐζα. Πρόσεθε δὲ μόνον κατίτας λέγεις ταύτας;

Εἶναι πτωχή, ἀνευ οἰκογενείας καὶ πολὺ ωραία.

Τῷ πύρηθην τὴν βέλτιστην ὀλίγον τεταρχημένος διὰ τὸν ἀπροσδύκητον γάμον του. Πιμέρας τινὰς βραδίτερον, μοὶ παρουσίασε τὴν σύζυγόν του, γυναικῶν ωραίων ταῦτην. Αλλὰ καθ' διον παρετήρουν κατίτην, μοὶ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν περάδοξος ἀνάμνησις. Ἡ τοῦ ζωτικής εἰκόνα τῆς Ισκαβίνης Ριμπώ. Ἐξ μῆνας μετὰ τὸν γάμον ὁ Σερβιέρος ἐλκείεται τὸ πρῶτον βραχεῖον τῆς ἐκθέσεως, διὸ τὴν εἰκόνα, ἦν ἐπέθηκεν ὑπογραφομένην τὸ «Εὖωλοι».

Δὲν τὸν ἐπεσκεπτόμην συγνά. Η καρδία Σερβιέρου ἦτο ἀτλῆτη καὶ ἀγκυρή. Ποῦ τὴν συνήντησε; Ποίης καλὴ σύμπτωσις τὸν θηθηκεν ἐπὶ τὰ ἵγνη τις; Τοῦτο οὐδέποτε κατώρθωσε νὰ μάζω. Η Λουΐζα ὑπῆκεν ἡ μοῆτα διλων τῶν ἔργων τοῦ ζωγράφου, τὰ ὥποις ἡκολούθηταν τὴν πρώτην ἐπιτυχίαν του.

— Η Λουΐζα ἐφένετο ἀγκυρῶς ὑπερβολικῶς τὸν σύζυγόν της, ἐν ὧ ἔκεινος,—τὸ παρετήρησα,—δὲν τὴν ἀνταπέδιδε τὸν ἔρωτά του. Τί ἐσκέπτετο;

χθους. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι δὲν ἀποβλέπει πρὸς τὴν ἔπωνυμίν, ὅπιος καὶ ὁ Ναπολέων δὲν ἀπέβλεπε βέβαιος εἰς τὸ Βατερλῶ, ἀλλ' εἰς ἴδεωδη τινὰ περιωπήν, τὴν ὅποιαν ἀβίνυτούτῳ νὰ καταφθάσῃ, παρθεῖ ἐπὶ τὸ κωμικότερον. Διὰ τούτων τελών νὰ συμπεράνω ὅτι καθὼς ὁ μεγαλοφυῆς εἶναι κεράτσια, οὕτω καὶ ἡ κεράτσια εἶναι ἀληθῆς μεγαλοφυῖα!

Ἡ κεράτσια ἀνίκουσα εἰς τὴν τάξιν τῶν ὄψιπλούτων ἢ τῶν ἐμποροῦπτλλήλων, ἔχει δύο ἀνατροφάς: μίαν τῆς μημᾶς της καὶ μίαν τοῦ μαθηστορήματος.

Φιλαραγώστρια δεινή, ἀρέγρωσε μὲν ζῆτοι
Τοὺς τρεῖς αματορύλακας, τὸν μαῦρον πικούνιλον,
Τοῦ Paul de Cock τὰ ἀπαρτα
· · · · ·
Μὲ τρυφερὰ λοιπὸν τροφὴν τραφεῖται ἡ γυνὴ τῆς
Τρυφεράτρα θρίμυχος κατέστη.

Ἐξεις καὶ γνώσεις, ἀτελεῖς ἀλλως τε, συγχρούονται πάντοτε φρεικτῶς περὶ αὐτῆς καὶ τὴν ἔξαναγκάζουν εἰς διηνεκῆ ἐπιτήδευσιν. Συγχέουσα δὲ τοὺς δύο διεκεκριμένους θίους τοῖς, κανταντῷ κάτι κωμικῶς τραγελαφικόν: ἐντες ἡμιονικός τύπος, συνονθίευμα πριγκηπίστριας καὶ πλύτιτρας.

Ἡ κεράτσια, συνήθως σουρδελικόν, ἢ ἀπλῶς ἐπαρχιακὸν γέννημα πλευτήσαντος μπακάτη, εἶναι τὸ κάτοπτρον — κοίλον ἢ κυρτὸν ἀδειαρόως οὐδέποτε δύως ἐπίπεδον — τῆς χριστοκράτιδος γετονίστης της. Αἱ ἔξεις τῆς τελευταίχες ταύτης εἶναι δι' ἀκείνην παραδείγματα μιμήσεως, αἱ δὲ ἰδιοτροπίαι της δόγματα θρηικευτικῆς σοθιρόπητος. Ἐάν δὲ μάλιστα ἡ γειτόνισσή της τῇ δεικνύῃ διάγνων φίλακαν, τότε καθίσταται ἀληθῆς μαντείον διὰ τὴν Κεράτσαν καὶ τότε αὗτη μιμεῖται τὴν ἐνδυμασίαν της καὶ τὴν κόμμωσίν της. Ὁταν δὲ ἡ γειτων εἶναι κόρη ὅπως καὶ αἵτη, τότε προπλεῖται νά την ὑπερβῆ κατὰ τὴν ἐπίδειξιν καὶ νομίζει διὰ τὸ κατορθώνει φοροῦσα κειρόκτικον δταν σφουγγαρίη τὰ πετώματα τῆς οἰκίας, καὶ φορτόνεται μὲν δικαντικά, ὥν προεξάρχει ἡ ζηλευτὴ καδένα τῆς προμέμψεως της μετὰ τοῦ ἀπαρχιτοῦ ὡρολογίου. Τὸ μάλλινον τῆς γείτονος, ἀντανακλάται ἐπὶ αὗτῆς ὡς μεταξωτόν, ἢ δὲ φυσική ἔκεινη ἀφέλεις ὡς χονδρειδής κομπκούμδος πολυτελῶς σεσχημένου γκιδάρου. Ἐκτὸς τούτων

μιμεῖται τὴν γειτόνισσάν της εἰς τοὺς τρόπους της, εἰς τὸ βέβισμα, εἰς τὰ σκέτσα καὶ προσπαθεῖ ν ἀποκτήσῃ καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν φωνὴν τῆς Σερνύνεται μεταχειρίζομένη τὰς λέξεις της καὶ ὡς ἀλλη 'Ελίζα τῆς Critique de l' Ecole des Femmes ἀποθαυμάζει τὴν δυοῖν της. Ὁ κατωτέρω διάλογος εἶναι πάντοτε αἰώνιας ἀκμῆς.

Climène: Il a une obscénité qui n'est pas supportable.

Elise. Comment dites-vous ce mot-là, madame?

Climène. Obscenité, madame.

Elise. Ah? Mon Dieu, obscénité. Je ne sais ce qui ce mot veut dire; mais je le trouve le plus joli du monde.

Ἡ κεράτσια ἐφοίτησεν εἰς τὸ σχολεῖον τῶν καλογραῶν, ἔμαθεν διάγνα γράμματα καὶ περισσοτέρους πιθηκισμοὺς μετὰ τοῦ ἀπεκριτήτου πιάνου. Ἀναγινώσκει νυχθυμεχρὸν τὸ Savoir vivre, γνωρίζει δόλους τοὺς τύπους τῆς ἐθιμοτυπίας, εἶναι ἐνήμερος δόλων τῶν ζητημάτων τῆς ἐποχῆς, ἔχει τὴν ημέραν της! καὶ ἐν γένει γνωρίζει τὰ πάντα ἀκτός, ἐννοεῖται, ἐκείνων τὰ δόποια. . . διέπλειται γνωρίζει. Μέ τοιαύτα δὲ κεκομημένη σπένια πλειστηκάτα δὲν παύει δινειροπολοῦσα τὴν ὥραν καὶ τὴν στιγμὴν τοῦ νά ἐπιδεῖη τὴν ὑπεροχὴν τῆς soi disant ἀνατροφῆς της. Ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ ἀφίλεια τῆς μημᾶς της εἶναι δι' αὐτὴν ἀληθῆς καῦμός καὶ αἰσχος. Ἡ δὲ ἀνικανότης τῆς γατῆς γυναικοῦ; τοῦ ν ἀποδυθῆ τὸν φυσικὸν δινθρωπον καὶ νὰ καλουπωθῇ εἰς νέαν φόρμαν, καθισταμένη τοιουτρόπως καὶ λα comme il faut, τῇ δίδει ὑπονοίξας εἰς τῆς Précieuses τοῦ Molière, περὶ τοῦ μυτηρίου τῆς γεννήσεως της. Καὶ νὰ ἡξεύρατε τὸ μετρύτιον τραβῆ, προσπαθοῦσα νὰ μορρώτῃ τὸν ἀνεπιδεκτὸν κατ' αὐτὴν πολιτισμοῦ ἔκεινον ὄγκον! Πρὸς τοῦτο καθίσταται ἀληθῆς σκιά τῆς μητρός της καὶ ἀληθῆς διερμηνεύς τῶν σκέψεων τῆς προληπτικάνουσα νὰ ὄμιλῃ αὐτὴν ἔκεινης ὀσάκις δὲ ἡ ἀπλοϊκή γυνὴ προρθῆτη νὰ ἐκτομίτῃ λέξιν τινά, ἢ τολμήσῃ νὰ ἐκφέρῃ ἐπαίνον τινά διὰ τὴν πύρην της ὡς νοικοκυρᾶς ἢ προκομμένης, τότε δὴ τότε! Γέλως ἀσπετος, περιφρονητικός μορφούμος τῆς mademoiselle σηνούται ἀποπνίγων, ἢ μᾶλλον κανδακόνων

τὴν ἀγαθὴν ἀμυθῆ, ἵτις ἀγνοεῖ διὰ τὸ μόνη ἀρετὴν πάσης καλοκαντεθραμμένης δεσποινής εἶναι ἡ σπατάλη καὶ ἡ πρὸς τὰ τοῦ οἴκου ἀδικοφορέων..

'Ετόλμησεν ἡ μητηρὸς νὰ εἴπῃ π. χ. ὅτι χθὲς εἰς τὸ τραπέζιον πρέπει νὰ λάχνον; αἰ! αἰ! 'Η δεσποινής ἔξεγειρεται διαμαρτυρούμενη: «Τετέλεσται, σκέπτεται: αὐτὴ ἡ μημὰ θέ με καταστρέψῃ! — Καὶ σπεύδει νὰ ἐπανοθώσῃ τὸ ἔγκλημα, τὸ θανάτιμον ἀμάρτημα, προφθάνουσα νὰ κολάσῃ τὸ πρῆγμα.

— Mon Dieu, κλήθειτο! Είχε κάμη ὁ μάγειρας διὰ τοὺς δούλους, — τῶν ὅποιων φρεντίζει ν' ἀγνοητὸν πάντοτε τὸ δόνομα — καὶ πούρ! ἔβρωμιτε τὸ σπίτι. Μοὶ φαίνεται πῶς μυρίζουν ἀκόμη τὰ ροῦχά μου! . . . Καὶ νὰ ἰδητε ἡ μαμὰ 'ποῦ ἔβαλε λίγο εἰς τὸ στόμα της διὰ νὰ δοκιμάσῃ . . . Θεέ μου! πῶς τὸ τρώγουν τέτοιο πρῆγμα . . .

Τότε δὲ εὑρίσκει ἀφορμὴν νὰ ἀπεκριθῆσῃ τὰ πολυποίκιλα καὶ πλιώνυμα ἐδέσματα 'ποῦ τοὺς σερβίρισαν συνήθως εἰς τὸ τραπέζιον καὶ νὰ ἐλεεινολογήσῃ τὴν μαγειρικὴν τοῦ δεῖνα καὶ τοῦ τάδε ξενοδοχείου νὰ δώσῃ ἀκριβῆ λογισμὸν τῶν ταξιδιών της, τῶν σχέσεων της καὶ τῶν ἡμερίδων ποὺ δίδει καὶ τέλος εὑρίσκει τὴν εὔκαιριαν τῆς θυμήρους ἀπολαύσεως τοῦ νὰ γελωτοποιήσῃ μερικάς φίλας της, αἵτινες προσκαλέσασαι αὐτὴν εἰς ἔν αρρέπειδη τῇ εἰχαν προσφέρη — ω τῆς ἀπλότητος! — μαλεμπὶ καὶ φιστίκια!

Καὶ ὅμως αἱ φίλαι αὗται, ἀς πριγελᾶ ἡ κεράτσια προσειται δι' αὐτήν. Ἡ κεράτσια ἀπονεμένη σπένια πλειστηκάτα δὲν παύει δινειροπολοῦσα τὴν ὥραν καὶ τὴν στιγμὴν τοῦ νά ἐπιδεῖη τὴν ὑπεροχὴν τῆς soi disant ἀνατροφῆς της. Καὶ δίδει ὑπονοίξας εἰς τῆς Précieuses τοῦ Molière, περὶ τοῦ μυτηρίου τῆς γεννήσεως της. Καὶ νὰ ἡξεύρατε τὸ μετρύτιον τραβῆ, προσπαθοῦσα νὰ μορρώτῃ τὸν ἀνεπιδεκτὸν κατ' αὐτὴν πολιτισμοῦ ἔκεινον ὄγκον! Πρὸς τοῦτο καθίσταται ἀληθῆς σκιά τῆς μητρός της καὶ ἀληθῆς διερμηνεύς τῶν σκέψεων τῆς προληπτικάνουσα νὰ ὄμιλῃ αὐτὴν ἔκεινης ὀσάκις δὲ ἡ ἀπλοϊκή γυνὴ προρθῆτη νὰ ἐκτομίτῃ λέξιν τινά, ἢ τολμήσῃ νὰ ἐκφέρῃ ἐπαίνον τινά διὰ τὴν πύρην της ὡς νοικοκυρᾶς ἢ προκομμένης, τότε δὴ τότε! Γέλως ἀσπετος, περιφρονητικός μορφούμος τῆς mademoiselle σηνούται ἀποπνίγων, ἢ μᾶλλον κανδακόνων

ται φωνὴν ἀβληγράν, εἰς ἣν δίδει τόνον ἀφελῆ, καμμένι τὰ χελη ὅπως ἐπιδείξῃ στόμα μικρὸν καὶ ἀιογει επερμέτρως τοῦς ὄφιαλμοὺς διὰ νὰ τοὺς κάμη μεγάλους.»

«Ἄντηρ ἰδῆτε τὴν κομψήν καὶ εὐγενή κυρίαν . . . Πρεσβύτη φιλάρεσκος εἰς τὴν ἐρδυμαστάν, 'Ως σμαραγδόπτερο πτηγὴν τοῦ Γάργου καὶ τῆς

Kίνας
Κοσμεῖ τὰς πλίρεις κλασικοῦ κονιορτοῦ Αθήνας.
Αὐτῆς ἡ συμπεριφορά, τὰ ἥθη καὶ οἱ τρόποι
εἰν ἐκ τῶν δώρων τῶν λαμπτρῶν, ποῦ στέλλεται ἡ

Εὐρώπη.
"Ας τὴν ἀκολουθήσωμεν. 'Αφ' οὐ 'εις Ma.lar-
δρίου
"Εγεινε κτήτωρ γαλλικοῦ καὶ νέου καπελλίου,
'Αφ' οὐ ἐπεθεώρησε μετ' ἀγριβόλογας
"Οσιαράς φρυνοῦσι Frères Philippe ἐκ Μασ-
σαλίας,

"Αφ' οὐ εἰς τῆς κυρᾶς Ζιρώ ηγέρασε πρεπόνη,
Κ' ἐπιλήρωσεν, ὡς λέγουσι, τὸν τελετεῖκα γι.
ἀηδόνι,

Καὶ εἰς τὴν Λιζίδην πρὶν ὡς κάμη τῆς κοπρας
Μετεμορφώθη χρυσαλλίς στιλπτὴ τῆς Βραζιλίας.

Οι στίχοι οὗτοι τοῦ μακεράτου Ὁρφανίδου, λαμπτροὶ διὰ τὴν ἐποχήν, εἰς ἣν εἰχον γραψῆ, εἶναι ἀκριβητάται πότως παρουσιασθεῖσιν ύπο τὰ δημιατα τῆς ἐποχῆς μας. "Αλλως τε εἶπον ἥδη ἀνωτέρω ὅτι ἐσκόπουν νὰ προστρέψω εἰς τὰ φιλολογικὰ μουσεῖα. Τὰ δὲ μουτετάκι περικλείσουν πάντοτε ἀρχαιότητας.

Λις οὐδένες θεα θὲ φρνη δυτάρεστον, ἐξν, ἀνταρέχων τὴν ἀρμεδίαν στοάν, σταματήσων ἐνώπιον σπουδαιωτάτου ἐθνικοῦ μνημείου, ὅπερ ἀλλως τε καὶ μόνον θὲ ἐξήρκει πρὸς ἔξαντλησιν τοῦ θέματος μας. 'Αποκαλυψθεῖσεν ἀρα ἐνώπιον τῆς Κεράτσας τοῦ Σεχρλάτου Βυζαντίου δ.οτι αὐτη εἶναι ὁ ἰδεώδης τόπος, δια ἀνεζητάμεν καὶ πέρχεν τοὺς δύο τοῦδούσι διέπλειται τὸν ἔλατηρη της δέν ἔχει περὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν . . . οἶκόν του:

«Αποδίδοντες, λέγει ὁ συγγραφεὺς τῆς Kary πόλεως, τὸν δρειλόμενον θειματικόν εἰς τὸ σωματικό τῶν συμπολειτίων ήμων θελγήτρα, δέν ηθέλουμεν ἀρά γε λογισθῆ τολμηρός, ἐξν ἡγγίζομεν καὶ τὴν ιορδήν τοῦ ἀκηράτου ἐνείνου κόσμου, δι' οὐ κυρίως κασμεῖται πάτα γυνή; Πλὴν δέν ἡ-

θέλομεν ἀφ' ἑτέρου παραβῆτο τὸ ἵερώτερον ἡμῶν καθήκον, έάν, ἐπιθυμοῦντες ὑπὸ φιλοπατρίας ἀκάτου νὰ βλέπωμεν πρωτευόστις ἐν πᾶσι τὰς κυρίκς τῆς πρωτευόστης, ἦν εἰκονίζομεν, παρασιωπόμεν ὅτι ὁ χαλεπώτερος σκύπελος, ἀπὸ τοῦ ὄποιου πρέπει νὰ προσέχωσιν αἱ εὐρυεῖς Ἑλληνίδες τῆς πόλεως μας, (διότι περὶ τοῦ ὠρχίου κόσμου τῶν ἄλλων ἔθνος προχερεούμεθα νὰ λαλήσωμεν,) εἴνε ὁ τοῦ πιθηκισμοῦ τῶν ἔνων ἡθῶν, ἡ ἀπειρόκαλος ἐκείνη φιλαρέτκειν, ἡ ἀσχημούστικα καὶ τὴν περικαλλεστάτην παρθένην, τὸ περὶ τὴν φωνήν, τὸ βάθισμα καὶ τὰ κινήματα πάντα ἐπιτετλευμένον, ὁ τῆς κεράτους, τέλος πάντων χαρακτήρος; Καὶ δὲν λαλοῦμεν ἐδῶ περὶ τῆς Κεράτους, ἦν τόσον τομῶς ἄμφι καὶ ἐπιχαριτωσέστικτεν ὁ ἀγαπητὸς Τανταλίδης, περὶ τῆς ῥωπωτεοπερήθρας τοῦ Γαλατᾶ καὶ τῶν Ψαμαθειῶν, ἡ ἀποία, εύτυχῆς ἐν τῇ ἀμυνείᾳ τῆς, οὔτε γνωρίζει, μασσῶστας τὴν μαστίχην τῆς ἐν σφελείᾳ, ὅτι παρέχει ὑλὴν εἰς καμψίχην, ἀλλὰ περὶ τῆς Κεράτους τοῦ λεγομένου καὶ λοῦ ἢ μεγάλου κόσμου, περὶ τῆς Κεράτους τοῦ σαλονίου, ἡ ὄποια ἔχει ἀξιώσις ἐπιμεμελημένης δῆθεν κανατρυφῆς, ἡ ὄποια, μαθητεύσυστα, ἔλαβε τὸ πρῶτον βιβλίο καὶ τὸ μεγάλο τῆς ζωῆς, ποὺ τύσα γράφει μυρολόγιμο, τόσα τραγούδια τῆς ψυχῆς,

ΣΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Μεσ' ἓς τὸ χρυσόδετο βιβλίο καὶ τὸ μεγάλο τῆς ζωῆς,
ποὺ τύσα γράφει μυρολόγιμο,
τόσα τραγούδια τῆς ψυχῆς,

γυρνῶ, ξαναγυρνῶ τὰ φύλλα·
δικασταίς τοῦ σχολείου τῆς καὶ ὀρθογράφει ἀκριβέστερον ἴσως τῆς διδασκάλου τῆς, ἡ ὄποια εἴνε συδρομητής τακτικήν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τοῦ συρμοῦ, ἡ ὄποια λέγεται Πρόεδρος ἢ γραμματεὺς εἰς ἀδελφότητας. Περὶ αὐτῆς ἡμὲν ὁ λόγος! Εἰς αὐτὴν συνιστώμεν πάλιν καὶ πάλιν προσοχήν διότι ἀπὸ τῆς διορθώσεως τῶν γυναικῶν ἐλπίζομεν τὴν διορθωσιν τῶν ἐλκττωμάτων τῶν ζηδῶν, διότι τὸ λεγόμενον ἰσχυρὸν τοῦτο φύλον δὲν δημιουργεῖται πλέον ἥπο τῆς πλευρᾶς αἵτοι τὴν Βύσην, ἥλλα τούνχντιον, διαπλάττεται καὶ μορφόνται ὑπ' αὐτῆς. Καὶ διὰ τοῦτο ἀλλοίμονον εἰς τὰ ἔθνη ἐκείνα, ὅπου οἱ ζηδοὶ δὲν ἐντέπονται τὰς γυναικας καὶ δὲν τρέμουσι τὴν κρίσιν καὶ τὴν κατάκρισιν αὐτῶν. Εἰδὼν ἐν Κωνσταντινουπόλει κυρίκς ἀξιοτίμους ἄλλως, αἱ ὄποιαι, μικτηρίζουσαι ἐν συνκατοφῇ τὰς ὄμοιας των, οὔτε ησθάνοντο, ἐν μέσῳ τῆς βερμούδης περὶ αὐτὰς κολλαίσας, ὅτι ἐγίνοντο αὐταὶ πολὺ μᾶλλον καταγέλαστοι. Ἀλλ' ἐπίσης ηύτυχησα νὰ γωρίσω ἄλλας, αἱ ὄποιαι καὶ εἰς αὐτοὺς τῶν Παρισίων τοὺς κύκλους...» Στα-

Σάμος. Νοέμβριος 1903

ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΟΡΚΗ

ΤΣΕΛΚΑΣ

(Συνέγεια ἐδε προηγ. τεῦχος)

— Τὶ ἀνότος πυᾶσι! - ἀνεστέναξεν ὁ Τσελκᾶς καὶ πάλιν ἀπέστεψε τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ τοῦ συνομιλητοῦ του μὴ ἐπιθυμῶν παντελῶς νὰ ρίψῃ εἰς αὐτὸν ἔστω καὶ μιαν μάνην λέξιν. Ο ὄγκος χωισκός οὗτος νές κάτι τι ἐξήγειρεν ἐν αὐτῷ... .

Σκοτεινόν, βραδέως ὠριμάζον, δυσάρεστον αἰσθημα τὸν ἔδακνέ που βαθέως καὶ τὸν ἡμπόδιζε νὰ περισυλλεχθῇ καὶ νὰ σκερθῇ ἐπ' αὐτοῦ, τὸ ὄποιον ἐπρύκειτο νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν νύκτα ταύτην.

Ο ὄντρισθεὶς νέος ἐγόργυζε ρίπτων ἐνίστε πρὸς τὸν γυμνόποδα Τσελκᾶς λοξὰ βλέμματα. Αἱ παρειαὶ του ἔξωγκωθησαν γελοίως, τὰ χεῖλη του ἔξοδανθέντα ἐκρέμασθησαν, οἱ σνεταλμένοι ὄφθαλμοι του ἀδιακόπως ἐκκαμίνηστο καὶ γελοίως. Δὲν ἀνέμενεν, ὅτι ἡ συνδιάλεξις του πρὸς τὸν ρακένδυτον τούτον μὲ τοὺς μακρούς μύττακας θὰ πέληγεν οὕτω τραχέως; καὶ προσβλητικῶς ἀυτόν.

Ο ράκενδυτος δὲ, ἰδωκε πλέον προσοχὴν εἰς αὐτόν. Εμφροντις ἐσύριττε καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρανίου καὶ ἔκρους ρυθμικῶς τὴν γῆν μὲ τὴν γυμνήν καὶ ἀκάρθιτον πτέρναν του. Ο νέος ἦθελε νὰ ζητήσῃ ἐνηγήσεις παρ' αὐτόν.

— Ήσου ψάρι! Συχνὰ πίνεις; Υπέρκτο, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ Τσελκᾶς ταχέως ἐστρέψε πρὸσωπον πρὸς τὸν νέον ἐξωτῶν:

— Ακούτε, βιζασταροῦδι! Θέλεις τὴν νύχτα νὰ δουλέψῃς μαζί μου; λέε γρήγορα.

— Σὲ τὶ νὰ δουλέψω; — δυσπίστεως ἡρώτησεν ὁ νέος.

— Τὶ σέ τί; . . . ἃ δ, τι θά σε βέλω νὰ κάψης . . . θὰ πάμε νὰ πιάσουμε ψάρια· κουπὶ θὰ τραβήξῃς! . . .

— Ετσι . . . Ναι; Καλά. Νὰ δουλέψω μπορώ. Μόνον νά . . . νὰ μὴ μπλέξω πουθενά μαζί σου. Είσαι δυνατὰ καπριτζίδος . . . καὶ σκοτεινός . . .

Ο Τσελκᾶς ἥσθανθη δριμέως καῦσαν τὸ στήθος του καὶ μετὰ ψυχοδηπτοῦς καὶ πικρίας ἐψύχυσε!

— Α, μὴ φλυκοῆς γιὰ ὅτι δὲν ξεύρεις. Γιὰ θά σου δώσω καμπιά· τὸ κακύκαλό σου καὶ τότε θὰ φέγη μέσα του . . .

Ανετινάχθη ἐπ τοῦ θρανίου, ἔφερε τὴν ἀριστρά του χειράς εἰς τὸν μύττακά του καὶ τὴν δεξιάν του συνέπτυξεν εἰς πυγμήν.

— Ηστραπτον οἱ ὄφθαλμοι του.

Ο νέος ἐξεπλάγη, περιέστρεψε τὰ βλέμματα του ταχέως, ἐκάμψαντες ἐκ τρίμου τοὺς ὄφθαλμούς του καὶ ἐπίσης ἀνετινάχθη ἐπ τῆς γῆς. Αναπετραγούντες ἥλλήλους διὰ τῶν ὄφθαλμῶν, ἐσιώπων.

— Λοιπόν; — ἀγριώς ἡρώτησεν ὁ Τσελκᾶς.

Ἐκφλαξε τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας του καὶ ἔτρεμεν ἐκ τῆς προσβολῆς, τὴν ὁποίαν ἔζετοξεσε κατ' αὐτοῦ τὸ εμοσχαράκιον αὐτό, ὁ νέος, πρὸς ὃν καθόλον τὸν χρόνον τῆς συνδιάλεξεως δυσμενῶς διετίθετο, τὸν ὄποιον ἥδη καὶ ἐμίσει διότι εἶχε καθαρούς κυκνούς ὄφθαλμούς, ὡγιές ἡλιοκάκες πρόσωπον, βραχείς δυνατάς χειράς, διότι εἶχε που χωρίον, εἰκόνα ἐν αὐτῷ, διότι πλούπιος χωρικός τὸν ἔζητε εἰς γάμον, τὸν ἐμίσει διότι ὅλην του τὴν πρελθοῦσαν καὶ μελλουσαν ζωὴν, ἀλλὰ μελλον διότι τὸ βρέφος αὐτὸν ἐν συγκρίσει πρὸς αὐτὸν τὸν Τσελκᾶς ἐτόλμα νὰ ἀγαπᾷ τὴν ἐλευθερίαν, τῆς δοπιας ἡγούμενης τὴν ἀξίαν καὶ ἡ ὄποια δὲν τῷ ἦτο ἀνηγκαία. Είναι πάντοτε δυσάρεστον νὰ βλέπῃς ὅτι ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὄποιον ὑπελόγιζες χειρότερον, δυποδεέστερόν σου, ἀγαπᾶς ἢ μισεῖ ἐπίσης πάντας τοις σύντομοις, καὶ ἀποθέλεις τοις διαδέσποιτοις.

Ο νέος παρετήρησε τὸν Τσελκᾶς καὶ τὸν ἡσθέντο κύριον του.

— Βέβαιος ἐγώ . . . εἶπε — ἔτοιμος είμαι . . . χαίρω. Βέβαια δουλειά καὶ ζητώ. Γιὲ μένα τὸ ἔδιο είναι σ' δποιον καὶ ἀν δουλέψω, σὲ σένα ἡ σ' ἄλλον. Εγώ γι' αὐτὸν τὸ εἶπα γιατί μιούζεις μὲ ἐργάτη . . . είσαι πολὺ κουρελικούμενος. Αλλὰ ζέρω βέβαια πώς καθένας μπορεῖ νὰ το πάθῃ. Θεέ μου, μήπως ἐγώ δὲν είδα μεθύστα κας. Όχι, πόσους! . . . Κι' οχι τέτοιους σὰν ἐσένα. — Λοιπόν, καλά, καλά! Σύμφωνος είσαι; — Ήδη μαλακῶς ἡρώτησεν ὁ Τσελκᾶς.

— Εγώ; — Α, ναι! μ' εὐχαρίστησον! λέγε τὴν τιμήν.

— Ή τιμὴ κατὰ τὴν δουλειά. Τί δουλειά θέμαι, Τί ψάρευμα, ἐξαρτάται . . . Πέντε ρούβλια μπορεῖ νὰ πάρῃς. Κατάλαβες;

Αλλὰ νῦν τὸ ζήτημα τοῦ εἶδους τῆς ἐργασίας δυοκατέστησε τὸ ζήτημα τῶν χρημάτων. Ο ἐργάτης ἐπέβιμει ίσως κέρδη καὶ ἀπήτει τὴν ἐξισωτινή παρὰ τοῦ ζητούμενον. Εν τῷ νεανίος ἐκ νέου ἐξηγέρθη ἡ δυσπίστεικα καὶ ἡ ὄποια.

— Αὐτὸν δὲν είναι τοῦ χειροῦ μου, ἀδελφέ. Εγώ πουλεὶς νὰ πιάσω ξέρω.

Ο Τσελκᾶς εἰσῆλθεν εἰς τὸν ρόλον του.

— Μή φλυκῆς. Περίμενε! πάμε τὸ ταπελίσιο.

('Ακολουθεῖ)

Κ. Βασσαροδάκις

Εἰς τὰ δί' ἐπιρράχεως; ἐπιδιορθωμένα λευκέματα καλὸν εἶναι τὰ πρόσθετα τεμάχια νὰ λαμβάνωνται εἴς ὑφάσματος διλύγον λεπτοτέρου ἢ τὸ ἐπιδιορθωμένον.

Καὶ ταῦτα μὲν εἶναι τὰ κυριώτερα εἰδὴ τῆς ἐπιδιορθωτικῆς, ἡς ἀναμφισθήτητος ἡ χρησιμότητος. Ήδη δὲ μετὰ τὰς γενικὰς ταῦτας διδηγίας, τῶν δικών ἀπαραίτητον συμπλήρωμα εἶναι βεβαῖως ἡ πρακτικὴ ἔξισθησις ἐν τῇ τέχνῃ ταυτη, ἐπιφυλασσόμενα δύο; ἀσχοληθῶμεν ἀλλοτε εἰς τὴν ἐπιδιορθωτικὴν τῶν διατάξων, πλεκτῶν ἐνδυμάτων, τοῦθ' διπερ ἀποτελεῖ ἴδιαίτερον κλάδον τῆς ἐπιδιορθωτικῆς δύο ἥττον χρήσιμον καὶ ἀπαιτούντα δεινότητα περὶ τὴν ἐκτέλεσιν.

ΑΓΑΛΛΙΑ Λ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Όλιγον πρὸ τῆς ἀκολουθίας ὁ ἄρχος ἐφημέριος, διτοῖς εἶναι καὶ διάσημος ἱεροκήρυξ, στέλει τὸν ὑπηρέτην του Δασιδί, ἔξακοντάν βλάκα, να τῷ φέρῃ πτυσάδες του πρόστιον.

Ο γέρων ἐπανῆλθεν ἐν καιρῷ τῆς ἀκολουθίας ἐνῷ ὁ ἱεροκήρυξ ἐκήρυξε, ἐστάθη δὲ κάτωθεν τοῦ ἅμβωνος καὶ κουρασμένος καθὼς ἦτο, ἀπεκλιεῖθη.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἱεροκήρυξ ἔζητεν εἰς δλον τὸ ὑψὸς τῆς ρητορικῆς του. Ἐν τῇ ρύμῃ λοιπὸν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του ἀνακράζει;

— Αἱ καλά! τί λέγει λοιπὸν περὶ τούτου ὁ προφητάνας Δασιδί; Τί λέγεις, ὦ Δασιδί;

Ο Γέρων Δασιδί ἔμυπνήσας ἔξαρνα εἰς τὸ ἀκούσμα τοῦ δονάτος; τι; ανακράζει παρακαλισμένος! ..

— Γέροντά μου... μὲν εἶπε πῶς δὲν ἔχει πλειά πατσάδες.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐρβέρτος Σπένσερ. Ο θάνατος μετὰ φροντίδος; ἀπό τινος περισυλλέγων εἰς τοὺς ἀγανέτες κευθυδονάς του ἀιὰ ἔνα τοῦ; μεγάλους ἄνδρας τοὺς κοσμοῦντας τέως; τὰς ἱστορικὰς σελίδας διὰ τοῦ φεινοῦ των δινόματος, ἀφήστησε κατ' αὐτὰς καὶ τὸν Ἐρβέρτον Σπένσερ, τὸν περικοσμίου φήμις διαπρεπέστατον ἄγγλον φιλότατον. Η ἀπώλεια εἶναι μεγίστη, καθότι οὐδὲν; ὁ ἔγνων τὴν ἔξιγνην αὐθεντίαν τοῦ μεγαλωνύμου ἀνδρὸς ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἐπιστήμῃ καθηλώσαντος ἐν αὐτῇ τοσαύτα; σοδαράς ἀληθεία; καὶ ἐκραυσθέντος περὶ διαρόων ὑψηλῶν θεωριῶν μετὰ θαυμαστῆς βιθυνίας καὶ περιτηρικότητος.

Φεύλοπτωχος Ἀδελφότης Ἀγίου Μηνᾶ. Ἐπελέσθη πίσης τῇ 16 ἡ λήγουσας ἡ ἐπετηρήσας τῆς ἐν τῷ Πέραν Φιλιππάχου Ἀδελφότητος τοῦ Ἀγ. Μηνᾶ, καθ' ἦν τὸν μὲν πανηγυρικὸν ἔσεφώντεν μετὰ τῆς συνίθους καλλιεκέας. Ο Αἰδ. πρόσδρος αὐτῆς κ. Κωνστ. Καλλίνικος, διγνωστὸς εὐχρεδῆς ἐκεῖ. ρήτωρ τὴν δὲ λογοθεσίαν δ ἀντιπρόσδρος κ. Ἐμμ. Ταβανιώτης. Τὴν τελετὴν ἐτίμων, ἡ Α. Σ. δ Ἀγίας Ἐρέσου ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Θ. Π. τὸν Πατριάρχην, δ κ. I. Καλλέργης ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Ε. τὸν Πρεσβευτὴν τῆς Ἐλλάδος, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν

σωματείων τῆς πρωτεύουστης, πλῆθος λογίων, καὶ ἀλλα ἐπίλεκτα μέλη τῆς καθ' ἡμῖν: κυνηγοί. Ἐκ τῆς λογοδοσίας τοῦ ἀντιπροσώπου κατεργάνη διτὶ δὲ τῶν συμβούλων κ. Δ. Χλείνης, ἐδόκητεν ἐρέτος εἰς τὸ συμβούλιον λίρες δῃ. 5, γνησίους μίδις τῆς γενναιοδώρου εὐένδρου δεικνύμενος. Τὸν γεννατὸν δωρητὴν ἐμιμήθησαν ἀμέσως καὶ ἀλι-διότι ἀμέσως διδήλωσαν διτὶ προσφέροντις τῇ κυρίᾳ Ἀφροδίτῃ Σωφρονίδην, λίρας δῃ. 2, δ. κ. Χαλικιδηπούλους φάρμακη γρ. 1000 χάριν τῶν ἐνδεῶν δι. κ. Καλλίνικος ὑρίσματα κειμενικὰ λίρ. δῃ. 5 χάριν τῶν ἐνδεῶν, δ δὲ κ. Ἀραβούποιλος λίρας δῃ. 3. Τὴν ἐπισθανούσαν κυνηγοίνην ἔγενοντο αἱ ἀρχαιρεσίαι τῆς Ἀδελφότητος, καθ' ἦν σὲ ψῆφοι τῆς Γεν. Συνελεύσεως ἀνέδειξαν πρόσδρον μὲν καὶ ἀντιπρόσδρον τοὺς αὐτοὺς κ. Κωνστ. Καλλίνικον καὶ κ. Ἐμμ. Ταβανιώτην, γεν. γραμματέα τὸν καὶ τέως τοιούτον, κ. Όδ. Κεσίσογλους δικηγόρον, Ταμίαν τὸν αὐτὸν κ. Ἀρ. Δάλλην, καὶ συμβούλους τοὺς κ. κ. Δ. Χατζῆ Θέον. Θ. Κοτιώνην, Ἀντ. Ἀκύλαν. Κ. Μπουλέν καὶ κ. Βιτρέλην. Εὐχόμενα εἰς τὸ εὔχεται σωματεῖν μακράν, ἀπρότοπτον καὶ λυσιτελή τὴν ζωὴν καὶ τὴν δρᾶσιν.

Πολυχρόνιος Εὐάγγελιδην.

Πλήρης ἡμερῶν ἀπεδίωτη τὴν παρελθοῦσαν ἐδιωκίδιον ἐν Μακροχωρίῳ χρηστὸς πολέτην; καὶ ἐνέρετος σίκιγνειάρχης ἐπὶ μαράν σειράν ἐτῶν διαπρέψεων ἀνὰ τὴν καθ' ἡμῖν κινωνίαν κατά τε τὴν μάρρωσιν καὶ τὰς λουπὰς ἀρέτας. Ο Πολυχρόνιος Εὐάγγελιδης, πατήτη τῆς γνωστῆς λογίας καὶ καλλίστης ἡμῶν συνεργάτης δεσμοινίδιος Βιργινίας Εὐάγγελιδησυ, ἀπὸ μακροῦ κατατρυχθεντὸς ὑπὲν νοτήτατος ἀνάτου, καθ' ὃ οὕτε ἡ ἐπιστήμην ἵτχυσεν, οὕτε αἱ στραγγιώταται περιτάλπεις τῶν προσφράλων. Συλλυπητεύεντις ἐκ ψυχῆς τὴν φλῆρην συνεργάτης, εἰχόμεθεν εἰς τὸν μεταστάντα φίλατα, αὐτῆς πατέρα, διπλῶς ἀπολύτηρη πλήρη καὶ ἀνέτερον τὴν γαλανήν μακραίτητα εἰς τὰς γραυτὰς χώρας τοῦ φέγγους καὶ τοῦ καλλούς, διου πικρῶς θρηνούμενος, ἀλλ' εὐτυχῆς ἀπέπτη, ἀφ' ἡμῶν.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Βοσπορίδος» τόμος τῆς Βοσπορίδος χρυσούδοτοι Γ'. καὶ Δ.' ἔτους.

Ἀναμνήσεις χρυσόδοτοι παρελθόντων ἐτῶν.

Πρώται πτήσεις χρυσόδοτοι.

Οἰκιακὴ Οἰκονομία Ἀγ. Πρεβεζιώτου χρυσόδοτα. "Απαντα καταλληλότατα ως δῶρα τῆς Ιησού τοῦ έτους.

Τόπος Γ. ΓΕΩΡΓΟΝΟΥΓΑΙΟΥ καὶ ΕΤΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ Κουρσούδη-Ιάτρη ἀριθ. 3

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ» ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ ἀριθ. 8 — Μπακασέ-Καπύο — ἀριθ. 8

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

Α παντα τὰ εἰδὴ τῆς ζωγραφικῆς παντα τὰ εἰδὴ τῆς φωτογραφικῆς παντα τὰ εἰδὴ τῆς διπτικῆς

“Ητοι χρώματα, γραστήρες, πίνακες, πινακοδείκται, μηχαναὶ φωτογραφικαὶ παντὸς εἰδούς, πλάκες, φάρμακα, διοπτρα, μικροσκόπια, τηλεσκόπια, φακοὶ κλ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ ΠΛΟΥΓΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Ωρολογίων, κοσμημάτων, φακῶν διὰ τὸ θηλάκιον καὶ τὸν κοιτῶνα. Μεγαλη συλλογὴ Γραμμοτώνων καὶ σκοπῶν. κτλ. κτλ.

Εἰς ταμάς μὴ ἐπιδεχομένας σηναγωνεσμὸν

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΤ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΤ

283—Μεγάλη ὁδὸς τοῦ Πέρα—283

Θ-Φ-Φ-Φ-Φ-Φ

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὄμρυγενοῦς καλλιτέχνου κ. Ν. Ἀνδρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγγώστας τῆς τε πρωτεύουσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογραφηθῶσιν.

‘Απαράμιλλος καλλισθησία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ανδρειωμένου, οὐδὲ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.

Η ΑΜΠΕΛΟΣ ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΚΩΣ ΔΙΥΛΙΣΕΩΣ

KONIAK

Σ. καὶ Η. καὶ Α. ΜΕΤΑΞΑ

ΕΝ ΠΑΡΑΙΣΙ

Προμηθευταὶ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων
τῆς Α. Β. Γ. τοῦ Αιαδόχου

καὶ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Σερβίας

Τὸ μόνον προϊόν τοῦ εἶδους του τὸ χαῖρον παγκόσμιον φήμην, ἀπόδειξις ἀψευδῆς τὰ 7 Βασιλικὰ
παράσημα καὶ τιμητικαὶ διακρίσεις 7 καὶ τὰ
35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35

καὶ τελερταλως τὸ αὐτ. παράσημον Ὀσμανὶ δ'. τάξεως
Γενικὸν Γραφεῖον δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν
9—Ἐν Κωνσταντινούπολει, Γαλατὰ—9
ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γεν. ἀρτιγροσώπου καὶ π.τηγεξονσού
χ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΗ

ΣΗΜ. Ή ἔκτακτος ὑπόληψις, ἡς ἀπολαύει δικαίως τὸ ἀγνὸν
προτὸν τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἐργοστασίου τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΓΑΣΑ
παρεκκίνητε πολλοὺς ν' ἄλλαξισι καὶ τὰ δόνματα τῶν καὶ ν' αὐτοκληθῶσι Μεταξᾶδες. Ἐπειδὴ δὲ
ἀνεργάνηταν συνονθυλεύματα (δῆθεν τῶν κονιάκ) ψευτομεταξάδων τούτων, πρὸς ἀποφυγὴν παρκ-
καλεῦνται οἱ κ. κ. καταναλωταὶ νὰ ζητεῦν τὴν ἐναντὶ φιάλην μὲ ταίνιαν φέρουσαν πιστοποίησιν
τουρκιτὲ, ἔλληνιστὲ καὶ γαλλιστὲ, περὶ τῆς ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ τοῦ KONIAK ἡμῶν τοῦ χημι-
κοῦ τῶν ἀνακτόρων Κ. Α. ΣΥΓΓΡΟΥ ὡς καὶ τὰς σφραγίδας καὶ τὴν ὑπογραφὴν του. Η ταίνια
ἄρχεται ἄνωθεν τῆς ἐπικέτας, φθάνει μέχρι τοῦ λαιμοῦ τῆς φιάλης, καλύπτει τὸ καφύλιον καὶ εἶναι
τριγυμνισμένη μὲ ἑτέραν ταίνιαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν μας.

Ζητεῖτε λοιπὸν πανταχοῦ τὸ πανομοιότυπον τῆς ἐναντὶ φεάλης
καὶ ἐφεστᾶτε τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.

Συνιστῶμεν θερικῶς τὸ ἄνωθεν προϊὸν εἰς τὰς οἰκογενείας.